

CHƯƠNG THỨ HAI MƯỜI

HÉ DẦN BÍ MẬT

Tiểu Phi day sang Thu Linh Tố mỉm cười:

-Tại hạ đến hơi chậm thì phải ?

Thu Linh Tố nhếch nhẹ vành môi:

-Cũng không đến nỗi chậm lắm. và kỳ vọng của tôi đặt vào các hạ cũng không phải là quá uổng ...

Nàng dừng lại cố nén một tiếng thở dài và nói tiếp:

-Thoáng nhìn qua, tôi biết ngay các hạ là một con người rất thông minh, có thể nghe ra được lời của tôi nói và thế nào rồi các hạ cũng quay lại. Khi Bạch Ngọc Ma tìm đến đây, tôi cố hết sức dần dà, dụ đưa hấn đến chốn này. Nghe tôi muốn nhảy xuống vực tự tử, hấn mới để tôi yên mà không ra tay !

Tiểu Phi mắt nhìn lảng ra xa:

-Nếu không nhờ phong nghi tuyệt thế của phu nhân, thì dễ chi làm cho cái ác Bạch Ngọc Ma háo sắc thành danh kia chẳng dám đụng đến chéo áo của phu nhân ? Và nếu không có chiếc trâm rơi chỉ đường, tại hạ làm sao biết nơi đây mà tìm ?

Vành môi hồng của Thu Linh Tố như thoáng một nụ cười, nhưng thanh âm của nàng vẫn hết sức nghiêm trang:

-Túc hạ cũng nên hiểu rằng, những gì mà ta đã làm đó không phải vì mạng sống của mình, nhưng nếu ta không thể đem những chuyện bí mật giấu kín trong lòng để nói ra, thì cái chết thật là đáng tiếc !

Tiểu Phi đi ngay vào đề:

-Vậy những bí mật trong lòng phu nhân, bây giờ có thể nói được rồi chứ ?

Thu Linh Tố chớp đôi mắt:

-Nếu bây giờ không nói ra, sợ rằng sẽ không còn cơ hội nào để mà nói nữa ...

Đôi mắt vụt nhìn thẳng vào Tiểu Phi, nàng nói tiếp:

-Nhưng câu chuyện đó bao nhiêu là đầu mối, ta biết nói ở khoảng nào đây ?

Tiểu Phi đáp ngay không một chút nghĩ ngợi:

-Thơ ! Phu nhân nên bắt đầu từ bốn phong thơ kia, Trác Mộc Hợp, Tây Môn Thiên, Tả Hựu Tranh và Linh Tự Tử, bốn bức thơ mà họ nhận được, phải chăng chính phu nhân đã viết ?

Thu Linh Tố thở dài:

-Phải, đều do ta viết ... và ta đã hại họ !

Tiểu Phi lại hỏi:

-Tại sao phu nhân viết bốn phong thơ kia ? Chuyện khó khăn của phu nhân là chuyện gì ?

Thu Linh Tố nét mặt đượm buồn:

- Chắc túc hạ có nghe chuyện Hán Hiến đế xé vạt áo viết chiếu chứ ? Tuy là một hoàng đế nhưng chẳng khác bù nhìn, chẳng những mọi việc không thể làm chủ, mà cho đến tính mạng của riêng mình cũng không thể bảo toàn !

Tiểu Phi rúng động:

- Không lẽ Nhậm lão bang chủ cũng ...

Thu Linh Tố tiếp lời:

- Ba năm trở lại đây hoàn cảnh của Nhậm Từ cũng không khác gì vị hoàng đế đáng thương kia, danh tuy là Bang chủ của Cái bang, nhưng bất luận làm chuyện gì cũng bị sự kiềm chế của người khác.

Tiểu Phi không sao dần được:

- Bang chủ đã bị ai kiềm chế ?

Thu Linh Tố nhấn rõ từng tiếng một:

- Nam Cung Linh !

Tiểu Phi “à” khẽ lên một tiếng:

- Quả nhiên là hắn ! Quả nhiên là hắn !

Thu Linh Tố nói tiếp:

- Hắn vốn là một đứa con côi, Nhậm Từ mang hắn về nuôi từ thuở hắn mới biết đi lủn đủn và truyền thụ cho hắn một thân võ công siêu việt. Hắn cũng khá thông minh, bất luận Nhậm Từ dạy thứ gì, hắn học qua là biết ngay và có phần xuất sắc hơn cả người dạy ...

Tiểu Phi buột miệng xen vào:

- Nhưng với một thân võ công của Nhậm lão bang chủ ...

Thu Linh Tố thở dài lắc đầu:

- Nhậm Từ tuy tuổi già nhưng võ công thủy chung không bao giờ thụt lùi và thân thể cũng hết sức tráng kiện. Nhưng ba năm gần đây, chẳng hiểu do đâu mắc một chứng bệnh lạ, thân hình không những dần dần suy nhược, mà tay chân cũng dần dần teo nhỏ lại, không khác nào một phế nhân.

Tiểu Phi thở dài:

- Kể anh hùng sợ nhất là bị cơn bệnh dày vò, nhưng từ xưa chí nay, mấy ai thoát khỏi bốn điều: Sinh, lão, bệnh, tử ?

Thu Linh Tố nhếch môi chua chát:

- Nhưng bệnh của y không phải trời sanh !

Tiểu Phi thêm rúng động:

- Ý của phu nhân, phải chăng định nói là do người hạ độc ?

Thu Linh Tố gật đầu:

- Phải !

Tuy đã biết rõ là ai, nhưng Tiểu Phi vẫn cứ hỏi:

- Ai ?

Thu Linh Tố đáp:

-Chỉ duy nhất một người có cơ hội hạ độc được thôi ! Đó là Nam Cung Linh ! Trước khi chưa lộ bộ mặt thật, ai cũng biết y là người con hiếu thuận nhất trên đời, không những tất cả việc khó khăn trong bang, đều do một tay y gánh vác, mà cho đến giờ ăn giấc ngủ của Nhậm Từ đều được y chăm sóc từng ly từng tít, ta trái lại thành ra rảnh rang, nên còn cảm kích ở lòng hiếu thuận của hiếm có y. Ngờ đâu, y làm như thế chỉ để tiện bề hạ độc !

Tiểu Phi không dẫn được tiếng cười gằn :

-Và vì sợ người ngoàihoài nghi, cho nên y chẳng dám thuốc chết Nhậm lão bang chủ ! Lòng dạ độc hiểm, cũng như hành sự chu mật của y, chính tại hạ cũng không nhìn ra nổi !

Thu Linh Tố thở dài :

-Đâu phải chỉ mình tức hạ nhìn không ra lòng dạ thâm độc của y ? Đợi khi phát giác được thì đã muộn rồi, Nhậm Từ không còn làm nổi được y , bất cứ chuyện gì, chỉ còn nghe theo lệnh y. Chẳng những không dám nói toạc kế độc của y ra mà phải hết lời tâng bốc, nịnh bợ, ...

Giọng nói ôn hòa thanh tao của nàng, khi c\kể đến đây đã không còn giữ được bình tĩnh, mà đã phát rung lên.

Vành môi hồng cũng theo đó dần dần nhợt tái, mấp máy không ngừng.

Có lẽ vành môi đẹp đó từ lâu tắt mất nụ cười cũng chỉ vì ngậm đắng nuốt cay quá nhiều, và cũng đã ngậm nuốt bao nhiêu là máu lệ.

Tiểu Phi càng nghe càng cảm thấy máu nóng bốc lên khuôn mặt:

-Y làm như thế, không lẽ đệ tử Cái bang chẳng có người nào để ý đến à ?

Thu Linh Tố đáp:

-Trước mặt mọi người, y đối với Nhậm Từ vẫn hết sức cung kính, hiếu thuận rất mực, thử hỏi còn ai nhìn bộ mặt thật của y ?

Tiểu Phi lại hỏi:

-Nhậm lão bang chủ đã mất đi công lực bản thân, tất nhiên trước mặt không tiện khai toạc ra hành vi ác độc của gã, nhưng lúc không có gã tại sao chẳng vạch tỏ cho người khác biết bộ mặt lang sói của y ?

Thu Linh Tố lắc đầu áo não:

-Những ngày sau cùng, ta và Nhậm Từ gần như bị giam lỏng, chẳng được y ứng thuận, không ai được gặp mặt chúng ta. Y mượn cớ là Nhậm Từ bệnh nặng, không cho ai được đến quấy rầy, thử hỏi, ai lại không tin lời y ? Cái bang đệ tử, người chẳng sớm mong cho Nhậm Từ sớm lành bệnh, còn ai dám đến quấy rầy ?

Tiểu Phi vụt hỏi:

-Đã thế, bốn phong thử của phu nhân, làm sao đưa đi ra ngoài được ?

Thu Linh Tố đáp:

-Do Nam Cung Linh đưa thơ giúp ta !

Tiểu Phi sưng sốt:

-Nam Cung Linh ?

Thu Linh Tố gật đầu:

-Muốn đưa thư đến tay Tây Môn Thiên Và Tả Hựu Tranh, chẳng có gì khó khăn lắm. Nhưng Linh Tựu Tử và Trác Mộc Hợp, kẻ ở tận ngoài biển, kẻ ở tận sa mạc xa xăm, trừ Nam Cung Linh có thể chỉ huy đệ tử Cái bang khắp thiên hạ mang tới, còn ai có thể đưa thư đến tận tay hai người đó vừa sớm lại vừa nhanh hơn ?

Tiểu Phi vỗ tay buột miệng reo:

-Như thế thì đúng rồi ! Tại hạ vốn hết sức thắc mắc là chỗ ở của Trác Mộc Hợp, Linh Tựu Tử, Tây Môn Thiên, Tả Hựu Tranh, bốn người, kẻ xa người gần, lộ trình sai biệt quá nhiều, nếu bốn phong thư được đồng lượt đưa đi, thì khi Tây Môn Thiên và Tả Hựu Tranh khởi hành đến chốn, sợ rằng Trác Mộc Hợp và Linh Tựu Tử chưa chắc đã nhận được thư, nhưng bốn người lại hình như đến cùng một lúc, thử hỏi có phải là chuyện lạ không ?

Chàng thở dài nói tiếp:

-Bây giờ thì tại hạ đã hiểu hết. Thì ra Nam Cung Linh sớm đã tính toán thời gian lộ trình của bốn người, tính đúng cái ngày Trác Mộc Hợp, Linh Tựu Tử nhận được thư và lên đường xong y mới cho người mang thư đến Tả Hựu Tranh và Tây Môn Thiên, tính đúng thời gian bốn người sẽ cùng đến, giết chết họ cùng một lúc, ném thây giữa bể sâu !

Càng nghĩ càng thấy lối hành sự hết sức chu đáo hết sức tính toán của Nam Cung Linh, Tiểu Phi không khỏi phục thâm.

Thu Linh Tố lại kể tiếp:

-Sau khi Nhậm Từ ngã bệnh, tất cả đệ tử trong Cái bang đều đình ninh Nam Cung Linh là kẻ duy nhất thừa kế ngôi Bang chủ, chỉ cần một câu ra lệnh của Nam Cung Linh, đừng nói chỉ việc đưa thư mà dù có phải cày than đập lửa họ cũng tranh nhau thi hành, cái sức mạnh đó đâu phải là nhỏ ?

Tiểu Phi gặng hỏi:

-Nhưng tại sao Nam Cung Linh lại chịu đưa thư cho phu nhân ?

Thu Linh Tố đáp:

-Trong thời gian đó, Nam Cung Linh vì muốn mua chuộc lòng người cho nên sự chi phí rất lớn lao. Nhưng vì muốn lập tiếng tăm trên giang hồ, y không thể đi tìm tiền tài bằng những hành động bất lương ...

Tiểu Phi ngắt ngang:

-Y định khảo tiền của phu nhân ?

Thu Linh Tố bật thở dài:

-Về làm vợ Nhậm Từ, tuy ta đã sửa tên đổi họ, nhưng Nam Cung Linh biết rõ cả lai lịch ta, tất nhiên cũng bởi Nhậm Từ quá tín nhiệm y. Sự chi phí quá lớn lao, tiền

bạc trong bang lần lần kiệt quệ, nên cuối cùng một hôm y bắt uộc ta phải nghĩ cách giúp y, do đó ta mới viết bốn phong thư nọ !

Tiểu Phi vỗ tay:

-Hay ! Cho nên trên phong thư đó, phu nhân không nói rõ là gặp khó khăn gì. Mà tả Hựu Tranh, Tây Môn Thiên, tiền bạc của họ vào như nước chảy, tài sản của Hải Nam phái cũng chẳng phải nhỏ, Sa Mạc Chi Vương càng không cần nói đến, Nam Cung Linh mới tưởng thật là phu nhân vì y mà định mượn tiền bốn người.

Thu Linh Tố gật đầu:

-Y định lợi dụng ta, ta tương kế tựu kế, lợi dụng lại y đưa thư giùm, chỉ cần gặp được bốn người, thì mọi việc sẽ được giải quyết !

Tiểu Phi không dần được hỏi ngay:

-Nhưng Nam Cung Linh tại sao vụt đổi ý ? Chẳng cần lấy tiền bạc của họ mà lại lấy tính mạng ?

Thu Linh Tố đáp:

-Chỉ vì một người, người đó đến sau một ngày thư được đưa đi. Người ấy đến cùng Nam Cung Linh bí mật bàn luận suốt một đêm và sự tình hoàn toàn biến đổi.

Ánh mắt Tiểu Phi chợt sáng lên, chàng hỏi nhanh:

-Người đó là ai ?

-Ta cũng chẳng nhìn thấy !

Tiểu Phi thở dài thất vọng:

-Phu nhân chỉ biết là hấn đến, thế thôi ?

Thu Linh Tố đáp:

-Vì cần giám thị hai vợ chồng ta, nên Nam Cung Linh ở sát bên gian phòng cách vách. Nam Cung Linh kể chúng ta như cá lọt lưới nên cũng chẳng đề phòng chúng ta cho lắm. Nhờ vậy, mà mọi động tĩnh bên phòng y, ta đều nghe được hết. Công phu ta tuy đã mất, nhưng thính giác chưa đến nỗi nào.

Tiểu Phi vội hỏi:

-Phu nhân nghe được họ nói những gì ?

Thu Linh Tố nói:

-Giọng nói của họ thật khế, thật trầm thấp. Ta biết họ đang bàn luận một việc rất quan trọng, có lúc hình như có sự tranh chấp với nhau, nhưng rất tiếc không thể nghe họ nói gì !

Tiểu Phi thở dài tiếc rẻ:

-Giá mà phu nhân nghe được thì hay biết mấy. Cái người bí mật đó, có thể là kẻ chủ mưu trong bóng tối !

Thu Linh Tố nói tiếp:

-Sáng sớm hôm sau là cái người bí mật đó đi liền. Chẳng bao lâu sau, Nam Cung Linh liền bưng lên một chén nước sâm, nói là để bổ dưỡng cho Nhậm Từ.

Tiểu Phi tiamắt ngồi ngồi chớp động:

-Chén nước sâm đó, tất nhiên chẳng dễ gì uống ?

Thu Linh Tố nhếch nhẹ vành môi:

-Đã từ lâu rồi, y không còn ân cần hầu hạ như thế. Cho nên, ta nghỉ ngay trong chén sâm ẩn giấu nhiều âm mưu, nhưng ta đã dùng luôn ba cách thử, vẫn không thấy chén sâm có gì khác lạ.

Thở dài một tiếng, nàng nói tiếp:

-Tưởng túc hạ cũng biết ta xưa kia cũng là một hảo thủ chuyên dụng độc đấy chứ ? Chỉ cần trong chén sâm có chút chất độc thôi, và bất luận là đột tố của môn phái nào, ta đều có thể thử ra được hết, do đó mà ta nhận là trong chén sâm không có gì đáng phải e ngại.

Tiểu Phi tiếp nối:

-Và vì thế, phu nhân mới yên tâm để cho Nhậm lão bang chủ uống vào ?

Thu Linh Tố nhếch môi thăm nảo:

-Trong chén nước sâm đã không có độc, tôi chỉ ta lại phụ lòng thành của Nam Cung Linh ? Huống hồ, mỗi ngày Nhậm Từ chỉ có cháo lòng để đỡ dạ, thực ra cũng cần một chút đồ bổ dưỡng cho cơ thể !

Quả là những ngày thê thảm nhất trong cuộc đời, mỗi khi nghĩ đến đoạn thời gian lăm lăm đáng cay tủi hổ đó, Thu Linh Tố vẫn cảm thấy một cái gì nghiền ngệten ở tâm tư.

Tiểu Phi vụt nghe rúng động, hỏi to:

-Phải chăng Nhậm lão bang chủ sau khi uống xong chén sâm đó, thân thể bỗng sững phù lên ?

Câu hỏi của chàng làm Thu Linh Tố trở mặt sững sờ:

-Tại sao túc hạ biết được ?

Tiểu Phi không đáp mà khẽ kêu :

-Thiên Nhất Thần Thủy ! Phu nhân thử không ra chất độc trong chén sâm là vì đó là chất độc của Thiên Nhất Thần Thủy !

Cho đến bây giờ Tiểu Phi mới có thể xác định là kẻ chủ mưu chuyện này, chính là kẻ từ Thần Thủy Cung trộm đi Thiên Nhất Thần Thủy, tất nhiên cũng là kẻ giết chết Tống Cang và cũng là kẻ giả ra Thiên Phong Thập Tứ Lang !

Nam Cung Linh tuy rằng đáng sợ, nhưng sự gian trá thâm độc của con người đó còn hơn cả Nam Cung Linh một bậc !

Tuy hiện giờ đã biết được bề trái của Nam Cung Linh, nhưng nếu không thể truy ra kẻ đó là ai, thì sự nỗ lực của chàng cũng bằng như vô ích.

Thu Linh Tố giọng nói càng thêm run rẩy, người nàng cũng run theo:

-Ta không làm sao tin là Nam Cung Linh có thể nhẫn tâm chính tay hạ sát Nhậm Từ, ta cũng không làm sao có thể tin trong chén nước sâm ấy có độc, nhưng bây giờ ...

Nàng vụt sấn đến trước mặt Tiểu Phi, tiếng nói bật qua hai vành môi mím chặt:

-Ta đã đem moi bí mật nói cho túc hạ biết, túc hạ có thể vì ta mà báo thù chăng ?

Tiểu Phi đáp:

-Cai bí mật này một khi được vạch trần, tại hạ không cần phải động thủ, Nam Cung Linh cũng khó mà sống được. Thảo nào mà hần đã không tiếc một giá nào, quyết ngăn trở tôi bằng mọi cách để không cho gặp phu nhân ?

Thu Linh Tố gặng hỏi:

-Nhưng tại sao y đưa túc hạ đến đây ?

Tiểu Phi điểm một nụ cười chua chát:

-Y không bao giờ muốn cùng tại hạ chống đối ra mặt, nên bị tại hạ dồn đến không còn cách nào khác, buộc lòng phải đưa tại hạ đến đây. Hần biết rằng, ngay trước mặt hần, phu nhân chẳng dám đem bí mật của hần thổ lộ ra ...

Chàng vụt dừng lại, lẩm bẩm nói với mình:

-Phải rồi ! Cái hôm đó, hần bảo tại hạ đợi hần hai tiếng đồng hồ, tất nhiên không phải liệu lý những công việc trong bang mà là để cho cái tên hung thủ bí mật đó, đủ thì giờ đến đây trước giả thành Thiên Phong Thập Tứ Lang chờ sẵn tại hạ nơi chiếc cầu treo, có hần đi theo cạnh, tất nhiên hần không còn sợ tại hạ gặp mặt phu nhân, nhưng hần định lợi dụng cái địa thế hiểm ác đó để loại trừ tại hạ, loại trừ luôn một hiểm họa đáng sợ. Nếu như tại hạ vĩnh viễn không gặp được phu nhân, tất nhiên hần càng thêm yên trí !

Thu Linh Tố nhếch môi thâm:

-Hần cho người đợi trước ở đây để giết chết túc hạ, nếu như không giết được, hần sẽ đưa túc hạ đến gặp ta, có hần bên cạnh tất nhiên ta sẽ không nói gì được !

Dừng lại điểm nhẹ nụ cười buồn, nàng nói tiếp :

-Hần tưởng việc làm của mình không còn một kẻ hở nào, một giọt nước cũng khó lọt qua. Ngờ đâu, lười trời lồng lộng, rớt cuộc rồi cũng không tha hần !

Tiểu Phi nói:

-Thật ra, hần cũng chưa phải là yên tâm, và cũng đã đề phòng tại hạ có thể trở lại, cho nên mới đem chỗ ngụ của phu nhân cố ý tiết lộ cho Bạch Ngọc Ma biết, mượn tay của Bạch Ngọc Ma để mà trừ luôn phu nhân. Đợi khi mọi người biết chuyện, hần vờ như không hay, đem mọi trách nhiệm đổ lên đầu của Bạch Ngọc Ma ...

Chàng nhếch nụ cười đắc ý, nói tiếp:

-Nhưng hần lại không ngờ tại hạ đã quay lại đây rất chóng, chóng hơn thời gian hần định liệu. Nước cờ của tại hạ không đến đối vô bổ lắm. Đợi khi hần nghĩ ra chỗ kỳ diệu của thế cờ, thì đã muộn !

Thu Linh Tố trầm ngâm một lúc và vụt hỏi:

-Thiên Phong Thập Tứ Lang, hình như vừa rồi túc hạ có nhắc đến cái tên đó ?

Tiểu Phi rúng động:

-Phải ! Phu nhân hình như có biết người đó ?

Thu Linh Tố đáp:

-Tuy là không biết mặt người đó, nhưng trước kia thường nghe Nhậm Từ nhắc đến !

Tiểu Phi buột miệng kêu lên:

-không ngờ trong đời lại có con người đó, tại hạ cứ ngỡ cái tên Thiên Phong Thập Tứ Lang chỉ là cái tên dựng đứng của họ thôi !

Thu Linh Tố nói tiếp:

-Nhậm Từ bên ngoài mềm mà trong cứng, bình sanh không hề biết phục ai, nhưng đối với nhân vật Thiên Phong Thập Tứ Lang đó, lại tỏ ra rất mực tôn kính, cứ mỗi khi nhắc đến đều khen hấn là một trang thiết hán anh hùng hiếm có trên đời.

Tiểu Phi cau mày:

-Một người như thế, làm sao lại có thể dính líu tới Nam Cung Linh ? Tại sao Nam Cung Linh lại mượn tên tuổi y mà giả trang ? Phu nhân có biết hiệngiờ y ở đâu không ?

Thu Linh Tố trả lời thật gọn:

-Y đã chết cách đây hai mươi năm !

Tiểu Phi buột miệng:

-Ai giết y ?

Thu Linh Tố đáp từng tiếng một:

-Nhậm Từ giết y !

Tiểu Phi sửng người kinh ngạc:

-Nhậm lão bang chủ rất kính trọng y như thế tại sao lại giết y ?

Thu Linh Tố thở dài:

-Vì Thiên Phong Thập Tứ Lang vượt biển đến đây, cốt ý cùng cao thủ võ lâm Trung nguyên tranh phong võ học. Lúc đó Nhậm Từ vừa tiếp nhiệm ngôi bang chủ chẳng bao lâu, đúng là lúc danh tiếng đang nổi lên, Thiên Phong Thập Tứ Lang vốn nuôi hùng tâm đánh bại tất cả anh hùng thiên hạ, tất nhiên không bỏ qua Nhậm Từ. Đặt bước vào Trung thổ không bao lâu, hấn liền đưa đến một bức thư ghiêu chiến với Nhậm Từ hẹn ngày ước đấu.

Tiểu Phi chép miệng:

-Cái gã Thiên Phong Thập Tứ Lang kể ra cũng quá mức cuồng ngạo, đất đai Trung nguyên rộng lớn, rông nằm cộp ỏ, những tay võ công minh đâu phải là ít, một mình hấn làm sao đấu cho hết khắp được ?

Thu Linh Tố lại nói:

-Sau khi nhận được thư khiêu chiến của Thiên Phong Thập Tứ Lang, Nhậm Từ vì thanh danh của Cái bang, tất không thể thoái thác, hướng hồ lúc ấy huyết khí

đang phương cương, vẫn muốn được cùng tay kiếm khách Đông doanh với môn kiếm thuật kỳ bí quyết phân cao thấp !

Tiểu Phi đổi sắc:

-Trận đấu đặc sắc đó chắc là phải kinh thiên động địa lắm ! Tiếc rằng tại hạ sinh muộn đi hai mươi năm, nên chẳng được mục kích trận kiếm quý báu đó !

Thu Linh Tố lắc đầu chậm rãi:

-Trận đấu đó chẳng có gì là đặc sắc, nếu túc hạ có xem được, cũng chỉ thất vọng thôi !

Tiểu Phi hơi lạ lùng:

-Tại sao lại thế ?

Thu Linh Tố đáp:

-Nhậm Từ vốn hăng phải là kẻ háo danh, cho nên sau khi tiếp nhận thư khiêu chiến, chẳng hề tuyên dương ra ngoài. Do đó trong giang hồ ít ai hay được chuyện này. Khi đó cùng đi theo lược trận với người, chỉ duy nhất có Tư Đồ trưởng lão, giờ đây đã khuất núi rồi. Ngoài ra, không một người nào khác biết.

Tiểu Phi hỏi:

-Địa điểm quyết đấu tại đâu ?

Thu Linh Tố nói:

-Nghe đâu địa điểm ở gần biên giới Mân Nam, là một tòa núi không có danh tiếng gì lắm, tất nhiên không ngoài ý chẳng muốn khơi sự chú ý của người ngoài.

Tiểu Phi gật gù:

-Thế thì cái gã Thiên Phong Thập Tứ Lang đó tuy rằng ngông cuồng, nhưng cũng không phải là một kẻ háo danh. Bằng chẳng vậy, dù Nhậm lão bang chủ cố giấu lộ tiếng, thì Thiên Phong Thập Tứ Lang cũng rêu rao với thiên hạ rồi !

Thu Linh Tố khẽ gật đầu:

-Trên bức thư khiêu chiến có nói rõ không phải vì danh mà chiến, mà mục đích chỉ muốn giáo định võ học thôi. Nhậm Từ và Tư Đồ trưởng lão vừa đặt chân lên núi, đã thấy Thiên Phong Thập Tứ Lang đợi sẵn ở đó, chẳng nói chẳng rằng, lập tức tiến lên cùng Nhậm Từ động thủ ngay !

Tiểu Phi không sao dẫn được:

-Chẳng nói một câu nào à ?

Thu Linh Tố nhú mày ngẫm nghĩ một thoáng:

-Theo lời Nhậm Từ thuật lại thì khi lên đến núi, thấy Thiên Phong Thập Tứ Lang đang ngồi trên một phiến đá, tay mân mê thanh trường kiếm đã tuốt khỏi vỏ. Vừa thấy Nhậm Từ, hắt liến chống kiếm đứng lên và tức khắc thi triển bài kiếm pháp độc đáo của miền Đông doanh, miệng chỉ thốt hai tiếng gọn lỏn ...

Tiểu Phi nôn nao hỏi:

-Hai tiếng đó là gì ?

Thu Linh Tố đáp:

Y chỉ nói hai tiếng “đến đây” rồi ngậm miệng làm thinh luôn, Nhậm Từ thấy y quá cuồng ngạo như thế, không khỏi nổi giận lên cũng đâm ra không thèm nói chuyện !

Tiểu Phi chận hỏi:

-Nhậm lão bang chủ có dùng vũ khí không ?

Thu Linh Tố gật đầu:

-Khí giới của Nhậm Từ dùng là chiếc gậy trúc truyền thống đời đời của Bang chủ Cái bang tức là “Đả Cầu Bổng”. Hai người đấu nhau không đến mười chiêu, Nhậm Từ đã đánh văng kiếm của Thiên Phong Thập Tứ Lang, còn điểm ngay một gậy vào ngực y, Thiên Phong Thập Tứ Lang lập tức ối máu té nhào !

Tiểu Phi khẽ cau mặt:

-Tài nghệ của Thiên Phong Thập Tứ Lang tầm thường đến thế à ?

Thu Linh Tố không vội đáp mà nhè nhẹ thở dài:

-Lúc đó, Nhậm Từ cũng thắc mắc y như tức hạ, nhưng sau này mới hiểu rõ, thì ra Thiên Phong Thập Tứ Lang nội hôm đó không phải chỉ khiêu chiến mỗi mình Nhậm Từ, mà đã cùng trong ngày đấu trước một trận với người khác và đã bị nội thương rất nặng ... Nếu như hấn chịu nói ra, tự nhiên Nhậm Từ không khi nào thừa nguy của hấn mà động thủ. Nhưng hấn ngại nói ra người khác lầm tưởng là hấn có ý khiếp sợ, cho nên chỉ thốt hai tiếng đến đây, mà tuyệt không đề cập đến việc mình bị trọng thương. Nhậm Từ lại lầm tưởng hấn quá kiêu căng, nên không thèm nói chuyện với ai cả !

Nàng dừng lại thở dài thêm một tiếng và nói tiếp:

-Hắn đã bị trọng thương rất nặng, lại lãnh thêm một roi của Nhậm Từ, nội, ngoại thương cùng một lượt phát tác dù là người sắt cũng không chịu nổi, cho nên ngay hôm đó nhắm mắt lìa đời. Cho đến khi chết, hấn cũng không thốt ra một tiếng yếu hèn, mà cũng không một lời oán trách Nhậm Từ, chỉ nói là, hấn được chết trên chiến trường, cái chết kể chẳng có gì oan uổng ?

Câu chuyện y như là một cổ tích đầy đủ khí tiết bi tráng, lại được thêm giọng kể dịu êm thanh tao như ngọc của Thu Linh Tố, chuyện càng thêm phần đậm đà đi sâu vào lòng người.

Tiểu Phi không khỏi nghe máu nóng dâng lên hừng hực, chàng ngửa cổ thở dài:

-Thiên Phong Thập Tứ Lang dù chết cũng chẳng chịu lộ yếu hèn, cũng không chịu thất tín. Biết rõ là mình phải chết, vẫn cứ đợi chờ tại nơi ứng chiến, thực không hổ là một con người hùng ít có trong võ lâm đương kim !

Thu Linh Tố chép miệng:

-Đấy có lẽ cũng là tinh thần tuần đạo làm vinh của nhóm võ sĩ Đông doanh.

Tiểu Phi ánh mắt ngời lên hào khí:

-Bất luận thế nào, hạng người như thế đáng để cho người đời khâm phục. Chẳng trách Nhậm lão bang chủ cho đến hai mươi năm sau vẫn một mực tôn kính ông ta !

Thu Linh Tố nói:

-Cái chết của Thiên Phong Thập Tứ Lang tuy trách nhiệm không phải ở Nhậm Từ, nhưng Nhậm Từ vẫn cứ mãi áy náy chẳng yên, cứ trách mình phải chi lúc đó cần lưu ý một chút, thì rất dễ tìm ra Thiên Phong Thập Tứ Lang bị thương !

Tiểu Phi vụt hỏi:

-Kẻ đã đánh trọng thương Thiên Phong Thập Tứ Lang trước Nhậm lão bang chủ là ai ?

Thu Linh Tố khẽ lắc đầu:

-Nhậm Từ chẳng hề nhắc đến điều đó !

Tiểu Phi nhíu mày nghĩ ngợi một lúc :

-Người ấy có lẽ cũng giống như Nhậm lão bang chủ, chẳng thích hư danh, cho nên trận giao chiến của y cùng Thiên Phong Thập Tứ Lang, cho đến bây giờ chẳng có ai hay biết !

Ngừng lại giây chốc chàng tiếp:

-Có thể dùng nội lực đả thương được Thiên Phong Thập Tứ Lang, đủ thấy võ công người ấy cao diệu thế nào rồi. Thiên Phong Thập Tứ Lang sau khi cùng y quyết chiến và thọ thương vẫn có thể tiến lên núi được, tất nhiên công lực của hắn cũng là tuyệt đỉnh cao nhân, kẻ đánh bại hắn, tất cũng là nhân vật vùng Mân Nam, vậy thì kẻ đó là ai ?

Thu Linh Tố chợt nói:

-Ta đem câu chuyện nói cho túc hạ, chẳng phải là hoàn toàn vô cớ ...

Tiểu Phi rúng động:

-Phu nhân muốn nói là ...

Thu Linh Tố ngắt ngang:

-Thiên Phong Thập Tứ Lang trước khi chết, có gửi gắm cho Nhậm Từ một việc, nhưng bất cứ ta vặn hỏi cách nào Nhậm Từ cũng không chịu hở môi.

Tiểu Phi vội hỏi:

-Tại sao Nhậm lão bang chủ lại xem việc đó bí mật dường ấy ?

Thu Linh Tố cẩn nhẹ vành môi:

-Chuyện này ta vốn cũng hoang mang khó hiểu, nhưng sau này cũng đoán ra được một vài.

Tiểu Phi kêu lên:

-A !

Thu Linh Tố nói tiếp:

-Mỗi khi thấy Nam Cung Linh, Nhậm Từ luôn luôn chau mày chặt lưỡi nhớ đến Thiên Phong Thập Tứ Lang, ray rức, hối hận suốt đời. Cho nên, sau này, dù biết rõ Nam Cung Linh hại mình, Nhậm Từ vẫn không có chút ý nào làm hại Nam Cung Linh, cứ nói là ông vốn không phải với Nam Cung Linh, nhưng ông đã nuôi dưỡng Nam Cung Linh đến thành nhân, có gì mà không phải với Nam Cung Linh chứ ?

Ánh mắt sáng ngời của nàng như xuyên thủng qua lớp sa đen, nhìn thẳng vào mặt Tiểu Phi và nói chậm từng tiếng một:

-Cho nên ta nghĩ rằng, Thiên Phong Thập Tứ Lang trước khi chết phó thác cho Nhậm Từ một chuyện: chính là Nam Cung Linh. Nhậm Từ cho là mình không phải với Thiên Phong Thập Tứ Lang, do đó đối với Nam Cung Linh rất mực là nhân nhượng.

Tiểu Phi mặt liền đổi sắc:

-Ý kiến của phu nhân phải chăng định nói, Nam Cung Linh chính là đứa con cô của Thiên Phong Thập Tứ Lang để lại ?

Thu Linh Tố gật đầu:

-Chính thế !

Tiểu Phi ngẫm nghĩ một lúc và xoa tay:

-Phải rồi ! Nhậm lão bang chủ tuyệt nhiên không chịu thổ lộ chuyện này ra, vì sợ Nam Cung Linh sau khi biết rõ bí mật của thân thế có thể sinh lòng oán hận !

Thu Linh Tố thê thảm gật đầu:

-Kể ra tước hạ đã rất hiểu nỗi khổ tâm của Nhậm Từ, khi đó ông đã xem Nam Cung Linh như đứa con ruột của mình, tất nhiên không muốn Nam Cung Linh biết ông chính là kẻ giết cha ruột y. Trong đời ông hành sự vốn rất quang minh lỗi lạc, nhưng vẫn phải mang một sự bí mật không dám nói rõ với người ngoài, nỗi khổ tâm của ông chỉ tưởng tượng đến cũng đủ thấy là thế nào rồi!

Tiểu Phi cũng không dần được niềm cảm khái:

-Nhưng dù cố che giấu cách nào, rốt cuộc kẻ giết chết ông vẫn là Nam Cung Linh. Hai mươi năm trước ông đã vô tình làm một chuyện sai lầm, thì hai mươi năm sau, ông đã trả lại bằng sinh mạng của mình !

Nghĩ đến sự an bài ly kỳ và tàn khốc của chốn hư vô, Tiểu Phi không khỏi rùng mình ớn ớn.

Thu Linh Tố run run giọng nói tiếp:

-Nếu như đây là ý muốn của cao xanh bắt ông phải trả vay thì sự trả vay đó quả là thiếu công bình !

Tiểu Phi mím môi trầm ngâm đi một lúc:

-Nhưng Nam Cung Linh phải chăng đã biết rõ chuyện này ? Và tên hung thủ bí mật kia phải chăng có quan hệ với Thiên Phong Thập Tứ Lang ? Bằng không, y làm sao học được môn nhãn thuật bí mật của võ sĩ Đông doanh ?

Thu Linh Tố đáp thật chậm rãi:

-Những vấn đề bí mật đó còn chờ đợi sự khám phá của tước hạ. Còn những gì bí mật ta biết, ta đã nói hết với tước hạ, tước hạ có thể đi được rồi !

Tia mắt vụt chiếu thẳng vào đối tượng, Tiểu Phi nghiêm trang thốt:

-Tại hạ còn một chuyện muốn thỉnh cầu phu nhân !

Thu Linh Tố hỏi:

-Còn chuyện gì ?

Tiểu Phi nói nhanh:

-Phu nhân có thể vạch lớp sa đen, để tại hạ được chiêm ngưỡng qua phong thái của phu nhân một thoáng !

Thu Linh Tố lặng thinh một lúc và từ từ cất lời:

-Túc hạ muốn nhìn thấy mặt ta lắm à ?

Tiểu Phi gật đầu:

-Tại hạ có ý nguyện đó, không phải mới hôm nay.

Vì bản tánh háo kỳ và là một kẻ rất biết thưởng thức cái đẹp, cho nên Tiểu Phi thật sự háo hức được ngắm qua cái vẻ đẹp của bậc mỹ nhân đã từng làm võ lâm điên đảo kia như thế nào, bằng không, có lẽ chàng sẽ hối tiếc suốt đời.

Lòng người luôn luôn là thế, vật gì càng không thấy được, lại càng muốn ngắm nhìn, Tiểu Phi tất nhiên cũng không thoát khỏi thông lệ ấy.

Vốn đã định ninh đối tượng là một nữ nhân tuyệt sắc, bức sa đen che trước mặt kia tuy rằng thật mỏng, nhưng đã khơi thêm cho trí óc con người bao nhiêu là ảo tưởng thần kỳ của khuôn mặt giấu sau nó !

Thu Linh Tố trầm ngâm một lúc và nhẹ nhàng thở dài:

-Hai mươi năm nay, túc hạ là kẻ thứ hai được nhìn thấy bộ mặt thật của ta !

Tiểu Phi kinh ngạc:

-Thấy mặt thật của phu nhân chỉ có hai người ?

Thu Linh Tố nhấn chậm từng tiếng một:

-Phải ! Chỉ có hai người: Nhậm Từ và túc hạ !

Tiểu Phi kêu lên:

-Tại sao ? Người khác không ...

Nhưng lời chưa trọn, Tiểu Phi vụt sống ra.

Trong đời tuy gặp qua không biết bao nhiêu chuyện kỳ quái nhưng chưa có lần một chuyện nào có thể làm chàng rung động như thế này !

oOo